

[Oluf Pedersen.]

Det er vel nok et sørgeligt resultat af en sådan lovgivning. Ikke alene kommer tilskuddet ikke forbrugerne tilgode, men det giver også en stor administration, og jeg vil derfor henstille til regeringen og til de andre partier, at man opgiver det stillede forslag — det vil sige, at det ganske simpelt begraves i udvalget, og at man så i stedet for i udvalget drøfter, hvilke skatter man kan undvære for det, man sparer, når tilskudsordningen forsvinder.

Petra Petersen: Mit parti kan ikke medvirke til det foreliggende lovforslags gennemførelse. Det ville yderligere forringe kårene for de dårligst stillede. Her, som så ofte før, er det igen de fattigste, man rammer, for det er i høj grad familierne med børn, de arbejdsløse og rentemodtagerne, der rammes. Deres levestandard er efterhånden kommet så langt ned, at mælk, brød og kartofler er blevet deres hovedernæring. Det er vel ikke meningen at bringe dem ned under det, man kalder sultegrænsen? Når man følger statistikken, kan man se, hvordan forbruget er dalet; også mælkeforbruget er dalet betydeligt, men for ting som margarine, smør, kød og pålæg daler forbruget ustandseligt. Vi kommunister er i og for sig ikke tilhængere af tilskudsordninger, vi finder ikke, det er noget ideelt; men når det forholder sig sådan, som det gør i dag, at arbejderklassen har fordoblet produktionen, burde regeringen dog give dem en del eller i hvert fald nogle af de værdier, de frembringer. I stedet for gør man det modsatte; man forringer deres kår ustandseligt, på alle områder bliver deres levevilkår forringet. Og derfor kan vi ikke gå med til at ophæve subsidierne, hverken helt eller delvis.

Der tales om at spare — man har også hørt det her i dag. Jeg vil gerne spørge: Findes der ikke andre områder, hvor staten kan spare, i stedet for ustandseligt at bringe befolkningens levevilkår længere ned? Her tales om 75—80 mill. kr. Jeg kunne anvise steder, hvor man kunne spare betydelig mere. Bruger vi ikke en milliard kroner her

i landet til oprustning? Spar de penge, og lad befolkningen få noget at leve af!

Og med hensyn til opfodring af rugbrødet, som man også har talt om — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Kr. Kristensen og det ærede medlem hr. Tesdorpf, der var inde på det. Jeg er lige ved at sige: må vi ikke have lov til at være her! Findes der een lov, der gælder for en del af befolkningen, og en anden lov, der gælder for andre? Jeg har ikke noget imod bønderne — tværtimod —, men de må rette sig efter loven ligesom vi andre, og overtræder de den, må de tage følgerne deraf. Jeg kunne have lyst til at spørge: Hvad siger man om den fattige kone, hvis mand får invalide-rente, og som tager lidt trappevask? Det bliver opdaget på socialkontoret, så trækker man først noget fra mandens rente, og derefter sætter man konen i spjældet. Jeg vil gerne spørge: Gælder lov og ret ikke for alle i landet? Er det forbudt at opfodre rugbrødet, må det samme selvfølgelig gælde for de mennesker som for alle andre: de må straffes. Jeg vil gerne spørge, om det virkelig er meningen, at byens børn skal betale, fordi der er mennesker, der opfodrer rugbrødet?

Vi kan ikke være med hertil, og jeg vil sige på mit partis vegne, at svaret er et kort og klart nej.

Landbrugsministeren (Sønderup): Til det ærede medlem hr. Carl Petersen vil jeg sige, at han har forstået lovforslagets opbygning fuldstændig korrekt. Da jeg forstår, at vi efter al sandsynlighed kommer til at beskæftige os nærmere med lovforslaget i et udvalg, kan vi dér gå de forskellige beregninger nærmere efter; det er jo ikke meningen, at statskassen skal tjene noget på de områder, som har relation til den bestemte opbygning af den del af lovforslaget, som det ærede medlem beskæftigede sig med.

Det ærede medlem hr. Tesdorpf fremhævede, at man måske på et senere tidspunkt skulle tage anledning til at placere tilskuddets udbetaling hos møllerne i stedet for hos bagerne. Jeg kan overfor det ærede medlem oplyse, at man tidligere har haft